

Vasi Ferenc Zoltán

## Éjek mélyén

Mélyre menve, a hajnali álmok alá,  
ahol együvé bújva még a lelkek.  
Magasra vágyva. Jegenyék magasába –  
nyárra ősz-menet csöndes lépcsőin át.

Felérni az eget, túl, a felhők felett –  
Napot érintő szemek pillantása.  
Ahol kisdéd létek lebbentik a fátylat.  
Sem szó, sem hang! Isten. S emberi vágyak.

## Szoborhegy

Ha már kinézted a hegyet,  
drágakövekkel bányá  
s eszközhatározója, tárgya:  
vésője-kalapácsa  
lettél a megismerésnek,  
formázd az alakot,  
lehelj rá márvány homlokára,  
hogy kiszikrázzék látása,  
s hódítson teret másnak  
a jövőből  
– a mában:  
holtak hitt igazsága.

VASI FERENC ZOLTÁN (1966) Tatán élő költő. Kötete: *Gyógyulás kertje* (2002).